

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 10 sierpnia 2022 r., I AGa 53/22,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. oddala wniosek powoda o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył pozwany wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Nieważności postępowania pozwany upatrywał w fakcie rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym przez sąd w składzie jednoosobowym oraz niepoinformowaniu skarżącego o składzie wyznaczonym do rozpoznania sprawy.

Powód wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i orzeczenie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego wniosku opartego na zarzucie nieważności postępowania należy wyjaśnić, że w przedmiotowej sprawie możliwość rozpoznania apelacji na posiedzeniu niejawnym wynikała wprost z brzmienia art. 373 k.p.c., ponieważ żadna ze stron nie złożyła wniosku o rozpoznanie jej na rozprawie. Strony nie wniosły także w trybie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw wniosku, o którym mowa w art. 42 p.u.s.p., mimo że w dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej skład Sądu Apelacyjnego był już wyznaczony. Skoro zatem pozwany nie skorzystał z praw przysługujących mu na etapie postępowania apelacyjnego, to nie może obecnie wywodzić, że konsekwencje jego zaniechania skutkują nieważnością postępowania. Sąd Apelacyjny nie miał bowiem obowiązku informować pozwanego ani o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, ani o składzie wyznaczonym do jej rozpoznania.

Bezzasadny jest także zarzut nieważności postępowania z uwagi na rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny w składzie jednoosobowym. Co prawda w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r. (zasada prawna), III PZP 6/22, OSNP 2023 r., nr 10, poz. 104, wskazano, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r., ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.), to jednak wykładania ta obowiązuje od dnia podjęcia ww. uchwały, a zatem fakt wydania orzeczenia przez sąd drugiej instancji w składzie ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. w okresie do 26 kwietnia 2023 r. włącznie, nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia nieważności

postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie SN z 15 stycznia 2024 r., I CSK 5857/22).

Skarżący nie zdołała także wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych prawa możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Argumenty podnoszone przez skarżącego prowadzą natomiast do wniosku, że stara się on w ramach skargi kasacyjnej w sposób nieuprawniony kwestionować ustalenia faktyczne poczynione przez sądy powszechne, którymi Sąd Najwyższy, wobec dyspozycji art. 398¹³ § 3 k.p.c., pozostaje związany. Podnoszone przez niego zarzuty dotyczące naruszenia przez sąd powszechny prawa materialnego zupełnie pomijają fakt, że w sprawie sporne były okolicznością zawarcia umowy, a prezentowana przez skarżącego wersja wydarzeń będących źródłem sporu, stanowi jego subiektywną, korzystną dla niego ocenę sprawy, pomijającą wynik postępowania dowodowego. Dlatego też nie można podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd drugiej instancji wydając zaskarżone orzeczenie dopuścił się oczywistego, rażącego naruszenia przepisów prawa.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz strony powodowej oddalono, mając na względzie, że w odpowiedzi na skargę nie dostrzeżono argumentów uzasadniających odmowę przyjęcie jej do rozpoznania i nie sformułowano stosowanego żądania, ograniczając się do wniosku o oddalenie skargi (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 listopada 2014 r., III CSK

280/14, z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, z 6 listopada 2018 r., II CNP 18/18, postanowienie Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2019 r., II CNP 47/18).

[SOP]

[ms]